

Arrest

nr. 113 397 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 24 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging van 31 mei 2013. De bestreden beslissingen werden aan verzoekster betekend op 31 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2013 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. BOTERMAN *loco* advocaat G. BAELDE en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam naar België, met een visum type C , voor zichzelf geldig van 16 oktober 2012 tot 29 januari 2013 en voor haar kind K. V, geldig van 15 oktober 2012 tot 28 januari 2013.

Op 23 november 2012 huwde verzoekster te Oudenburg met de heer Q. D, van Belgische nationaliteit na onderzoek naar schijnhuwelijk met gunstig advies van het parket.

Op 26 november 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, in haar hoedanigheid van echtgenote van de heer Q. D. (bijlage 19ter). Het partnerschap werd bewezen door middel van een huwelijksakte.

Diezelfde dag diende haar zoontje K. V. een aanvraag in voor verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn moeder, verzoekster *in casu* (bijlage 19ter).

Op 23 mei 2013 wees verweerder het kind K. V. erop, dat zijn aanvraag niet verder behandeld zou worden, omdat hij een verkeerde aanvraag indiende, aangezien zijn moeder geen EU-onderdaan is en dat hij alsnog een aanvraag kon indienen op grond van artikel 10/10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 april 2013 maakte de politie van Oudenburg een verslag van samenwoning op waarin wordt gesteld: " Q. D. verhaalt dat beide volwassenen niet meer samen het bed delen en dat de aanvraag tot echtscheiding in werking is gesteld."

Op 24 mei 2013 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.11.2012 werd ingediend door

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Uit het relatieve verslag dd 13.04.2013," opgesteld door de politie van Oudenburg blijkt dat er geen gezinscel is tussen betrokkenen.

In het samenwoonstverslag staat vermeld:" Q. D. verhaalt dat beide volwassenen niet meer samen het bed delen en dat de aanvraag tot echtscheiding in werking is gesteld."

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1. 2°: legaal verblijf in België verstreken."

Op 31 mei 2013 werd de terugbrenging bevolen van het minderjarige kind, K. V. (bijlage 38).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan

K. S. [...]

bevel gegeven de genaamde K., V., [...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Het verblijfsrecht van de moeder werd geweigerd, bijgevolg kan ook het recht op verblijf niet worden toegestaan voor haar zoon. Wettelijke basis Art7, 1, 2° : regelmatig verblijf verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De beslissing vermeldt verkeerdelijk dat de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De beslissing heeft als enige argument: “Uit het relatieverslag d.d. 13.04.2013, opgesteld door de politie van Oudenburg blijkt dat er geen gezinscel is tussen betrokkenen. In het samenwoonstverslag staat vermeld: “Q. D. verhaalt dat beide volwassenen niet meer samen het bed delen en dat de aanvraag tot echtscheiding in werking is gesteld.”

Dit is niet in overeenstemming met art. 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepalingen enkel vereisen dat er een huwelijk is en dat er voldaan wordt aan de overige vereisten van art. 40ter vreemdelingenwet. Art. 40ter vereist niet dat er een ‘gezinscel’ is tussen partijen.

Art. 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 zijn dan ook geschonden.

In casu waren de echtgenoten (tijdelijk) van zinnens om bij onderlinge toestemming uit de echt te scheiden en hadden zij hiervoor reeds de nodige aanvraag gedaan bij hun raadsman. Evenwel is een echtscheiding slechts definitief wanneer het vonnis of het arrest waarbij de echtscheiding is uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan en bovendien door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand en indien melding wordt gemaakt op de kant van de akte van huwelijk.

In casu was er ten tijde van de beslissing d.d. 24.05.2013 zelfs nog geen echtscheidingsprocedure aanhangig gemaakt, laat staan dat er reeds een vonnis was. Partijen hadden enkel inlichtingen gewonnen bij hun raadsman. De beslissing tot weigering van verblijf is dan ook niet correct.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet:

“§1 [...]

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° [...]

3° [...]

4° [...]”

§3 [...]

§4 [...]

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Wat betreft de eerste bestreden beslissing:

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag op het ogenblik van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verzoekster voert aan dat de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet niet vereisen dat er een gezinscel aanwezig is, maar enkel dat er een huwelijk moet zijn. Ze wijzen erop dat de echtgenoten enkel tijdelijk van zinnens waren om bij onderlinge toestemming uit de echt te scheiden en hiervoor een aanvraag hadden gedaan bij hun raadsman, maar dat de echtscheiding pas definitief is wanneer het vonnis of het arrest waarbij de echtscheiding is uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan. Ze wijzen erop dat op het ogenblik van de bestreden beslissing nog in het geheel geen echtscheidingsprocedure aanhangig is gemaakt en dat er niet voor niets in een echtscheidingsprocedure met onderlinge toestemming is voorzien in het twee maal verschijnen voor de rechter teneinde hun volgehouden wil om te scheiden vast te stellen. Ze stellen dat de wil tot echtscheiding een lichtzinnige en overhaaste beslissing was, aangezien zij zich na enkele weken weer verzoenden.

Uit de voormelde bepalingen blijkt dat verzoekster zich dient te voegen bij haar echtgenoot. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State vereist zulke gemeenschappelijke vestiging het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, van een gezinscel, van een reële, echtelijke band, van een levensgemeenschap.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat er geen gezinscel is tussen de echtgenoten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er op 13 april 2013 een negatief relatieverslag is opgemaakt waaruit blijkt dat verzoekster en haar kind wel nog woonachtig zijn op het adres maar dat de echtscheidingsprocedure is opgestart onder de vorm van een EOT en dit sedert eind maart 2013. De Raad stelt samen met verweerder vast dat de echtgenoot van verzoekster op 13 april 2013 heeft gesteld dat *“beide volwassenen niet meer samen het bed delen en dat de aanvraag tot echtscheiding in werking is gesteld.”* Dit gegeven vindt steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift ontkent verzoekster niet dat haar echtgenoot deze verklaring heeft afgelegd. Bovendien heeft zij samen met haar echtgenoot dit relatieverslag ondertekend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder om er van uit te gaan dat deze gegevens correct zijn. In haar verzoekschrift nuanceert verzoekster dit relatieverslag door aan te geven dat zij tijdelijk zinnens waren om bij onderlinge toestemming uit de echt te scheiden en dat zij hierover inlichtingen hebben ingewonnen bij hun raadsman, alsook dat er een EOT-akte werd opgesteld maar dat zij zich uiteindelijk na enkele weken opnieuw met elkaar verzoend hebben. De Raad dient echter aan te stippen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Bij het nemen van de bestreden beslissing waren er geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat er wel nog sprake was van een gezinscel.

De Raad stelt vast dat de feitelijke gegevens, met name het feit dat er geen sprake meer zou zijn van een minimale relatie tussen de echtgenoten of dat er geen gezinscel zou zijn, op correcte wijze werd beoordeeld zodat verweerder op het ogenblik van de beslissing op redelijke wijze de vestiging aan verzoekster kon weigeren.

Een schending van artikel 40*bis juncto* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoekster licht haar tweede middel toe als volgt:

“Verzoekster is met dhr. Q. gehuwd op 23.11.2012 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oudenburg. Verzoekster verbleef vanaf toen met haar echtgenoot in de gezinswoning te Oudenburg. Verzoekster beleefde de eerste maanden van haar huwelijk evenwel een cultuurschok aangezien de Belgische cultuur aanzienlijk verschillend is in vergelijking met de cultuur van verzoeksters thuisland Oekraïne. Door deze shock had verzoekster aanvankelijk moeite om zich aan te passen en zich te gedragen conform de gewoontes van haar echtgenoot en zijn familie. Dit zorgde voor strubbelingen tussen verzoekster en de familie van haar echtgenoot, waardoor verzoekster zich mentaal zeer slecht voelde en heimwee had naar haar thuisland. Het spreekt voor zich dat dit de relatie tussen de echtgenoten niet ten goede kwam. Bovendien waren er ook problemen tussen de zoon van verzoekster en de echtgenoot van verzoekster, die het aanvankelijk niet goed konden vinden met elkaar. Het is

vanuit die problematiek dat partijen inlichtingen wonen bij hun raadsman teneinde onderling uit de echt te scheiden en teneinde verzoekster terug naar haar thuisland te laten gaan. Het is op dat moment dat de politie van Oudenburg langskwam bij verzoekster en haar echtgenoot om een relatieverslag op te stellen. Art. 1294, eerste lid Ger. W., die de procedure tot echtscheiding bij onderlinge toestemming regelt, heeft niet voor niets bepaald dat de echtgenoten in principe twee keer voor de rechter dienen te verschijnen met een tussenperiode van drie maanden, teneinde hun volgehouden wil te verklaren. Deze bepaling is er vanuit het oogpunt dat er een reflexieperiode dient te bestaan zodat de echtgenoten de kans krijgen zich te beraden over hun al dan niet volgehouden wil om uit de echt te scheiden zodat zij zich niet lichtzinnig uit de echt laten scheiden. Zoals reeds vermeld blijven de echtgenoten gedurende de volledige echtscheidingsprocedure gehuwd, dit totdat het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan en door de ambtenaar wordt ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. In casu zijn partijen nooit een eerste keer verschenen voor de rechtbank, zij namen enkel inlichtingen bij hun raadsman en lieten reeds een EOT-akte opstellen. Evenwel dienden zij nadien vast te stellen dat de wil tot echtscheiding een lichtzinnige en overhaaste beslissing was, aangezien zij zich na enkele weken tot opnieuw met elkaar verzoenden. Verzoekster is ondertussen al meer geïntegreerd in Oudenburg waardoor zij zich mentaal weer goed voelt en ook de relatie met haar echtgenoot hersteld is. De echtgenoten delen ondertussen opnieuw het bed en voldoen aan al hun huwelijksverplichtingen. Zij hebben eveneens definitief afstand gedaan van hun eis tot echtscheiding. Verzoekster en haar echtgenoot zijn steeds gehuwd gebleven en zijn ook van zinnens om definitief en duurzaam hun leven te delen. Dat het middel dan ook ernstig is.”

De Raad merkt op dat de verzoekster in het tweede middel uitgebreid ingaat op de feiten en tracht uit te leggen waarom er enkel een tijdelijke cultuurschok was in haren hoofd en ze veel heimwee had hetgeen hun relatie niet ten goede kwam. Ze wijzen er opnieuw op dat het huwelijk geacht wordt te bestaan zolang het vonnis dat de echtscheiding uitspreekt niet in kracht van gewijsde is gegaan. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen geschonden wetsbepaling of een geschonden rechtsbeginsel aanhaalt in het tweede middel. De verwijzing die verzoekster doet naar artikel 1294, eerste lid Ger. W. doet ze enkel om aan te stippen dat de echtgenoten in principe elkaar twee keer voor de rechter dienen te zien met enige tussenperiode tussen de twee verschijningen teneinde de volgehouden wil te verklaren. Een effectieve schending van dit artikel, noch van enige andere wetsbepaling of rechtsbeginsel wordt aangevoerd. Het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Het tweede middel is onontvankelijk.

Aangaande de tweede bestreden beslissing die betrekking heeft op het minderjarig zoontje van verzoekster, stelt de Raad vast dat deze beslissing een zogenaamde ‘volgbeslissing’ is, aangezien deze verwijst naar de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoofd van verzoekster. Derhalve concludeerde de bestreden beslissing terecht dat ook wat betreft het minderjarig zoontje van verzoekster een bevel tot terugbrenging diende te worden genomen.

De Raad stelt immers vast dat verzoekster geen andere middelen inroept dan deze aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing. Daar de Raad zoals blijkt uit *supra* de middelen tegen de eerste bestreden beslissing heeft verworpen, dienen deze tegen de tweede bestreden beslissing eveneens te worden verworpen.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU